

35 DÍVEK ZAČALO.
ALE VÍTĚZKOU MŮŽE BÝT POUZE JEDNA.

PRVNÍ

KIERA CASSOVÁ

COOL
BOO

COO
BOO

PRVNÍ

KĚRA CASSOVÁ

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2014 by Kiera Cass

Translation © Jana Montorio Doležalová, 2015

ISBN 978-80-7447-100-1

*Pro Callawaye,
kluka, který vylezl do stromového domku v mém srdci
a učinil mě korunou na svém vlastním.*

KAPITOLA 1

Tentokrát jsme byly ve Velkém sálu a trpěly při další lekci etikety, když okny proletěly cihly. Elise okamžitě skočila na zem a s fňukáním se začala plazit k postranním dveřím. Celesta se zapištěním vyrazila k zadní stěně místnosti, přičemž jen taktak unikla spršce roztrštěného skla. Kriss mě popadla za nadloktí a společně jsme se rozběhly k východu.

„Honem, dámy!“ zakřičela Silvia.

Do vteřiny se u oken seřadily strážce a spustily palbu, jejíž zvuk mi hřměl při útěku v uších. Na tom, jestli rebelové útočí kameny, či nebezpečnějšími zbraněmi, už nezáleželo. I ta nejmenší agrese vůči paláci byla trestaná smrtí. S útoky už nikdo neměl trpělivost.

„Nesnáším běh na podpatcích,“ bručela Kriss s dlouhou sukní přehozenou přes ruku a s očima upřenýma na konec chodby.

„Jedna z nás si na to bude muset zvyknout,“ poznamenala zadýchaně Celesta.

Zakoulela jsem očima. „Jestli to budu já, budu nosit každý den jen tenisky. Tohle mě už nebaví.“

„Mlčte a utíkejte!“ zaječela Silvia.

„Kudy se dostaneme dolů?“ strachovala se Elise.

„A co Maxon?“ funěla Kriss.

Silvia neodpověděla. Jak jsme za ní pospíchaly bludištěm chodeb a hledaly cestu do sklepení, míjely jsme v protisměru nekonečný proud strážců. Opravdu jsem je obdivovala a žasla jsem nad jejich odvahou běžet kvůli ochraně druhých *do* nebezpečí.

Muži v uniformách ženoucí se kolem nás byli naprosto nerozlišitelní jeden od druhého, dokud jsem se pohledem nesetkala s povědomým zeleným očima. Na Aspenovi nebyl znát ani strach ani nervozita. Stál před ním problém a on ho musel vyřešit. Takový prostě byl.

Zahlédli jsme se jen na krátký okamžik, ale i to bylo dost. S Aspenem mi stačil zlomek vteřiny, abych mu beze slov pověděla *Bud' opatrný a vrať se v pořádku*. Stejným způsobem mi odpověděl *Neboj, hlavně se opatruj*.

Zatímco jsem neměla potíže komunikovat s ním beze slov, mluvit s ním nahlas byl vážně problém. Náš poslední rozhovor neskončil zrovna šťastně. Chystala jsem se právě opustit palác a požádala jsem ho o čas, abych se po Selekcii mohla vzpamatovat. Jenže nakonec jsem v soutěži zůstala a zatím jsem mu ani nevyšvětlila, jak k tomu došlo.

Možná se mnou už ztrácel trpělivost a přestával ve mně vidět jen to dobré. Musela jsem to s ním spravit, protože jsem si život bez něj nedokázala představit. Dokonce i nyní, kdy jsem doufala, že si Maxon vybere mě, mi svět bez Aspена připadal nemyslitelný.

„Tady je!“ zvolala Silvia a zatlačila do tajného panelu ve zdi.

Se Silvii a Elise v čele jsme vyrazily po schodech dolů.

„Zatraceně, Elise, přidej trochu!“ seřvala ji Celesta. V té chvíli jsem jí tu hrubost odpustila, jelikož totéž jsme měly na jazyku i my ostatní.

Cestou do temnoty jsem se snažila smířit se s následujícími hodinami promarněnými tím, že se budeme ukrývat jako myši. Naše hlasité kroky překrývaly všechny ostatní zvuky, dokud se přímo nad námi neozval mužský hlas.

„Stůjte!“ zakřičel.

Kriss a já jsme se otočily zároveň. Ze tmy se vynořil strážce.

„Počkejte!“ zavolala Kriss na dívky pod námi. „To je stráž.“

Zůstaly jsme stát a těžce jsme oddychovaly. Když k nám konečně dorazil, také sotva popadal dech.

„Promiňte, dámy, ale rebelové utekli hned, jak jsme zahájili palbu. Zdá se, že dnes neměli náladu bojovat.“

Silvia, která si dlaněmi uhladila šaty, promluvila za nás. „Prohlásil král situaci za bezpečnou? Pokud ne, vystavujete tyto dívky velkému riziku.“

„Za bezpečnou ji prohlásil velitel stráže. Jsem si jistý, že Jeho Výsost...“

„Vy nemluvíte za krále. Pojdte, dámy, pokračujeme.“

„To myslíte vážně?“ podivila jsem se. „Jdeme se schovat úplně zbytečně.“

Silvia po mně stělila pohledem, který by na místě zarazil i rebela, tak jsem pusu zase honem zavřela. S naší učitelkou jsem si vybudovala něco jako přátelství, když mi dávala lekce navíc, čímž mi nevědomky pomáhala přijít na jiné myšlenky a neřešit pořád jen Maxona a Aspena. Po mém malém husarském kousku ve *Zprávách* před několika dny se náš vztah rozplynul. Otočila se na strážce a řekla: „Vrátíme se, až budete mít oficiální příkaz od krále. Jdeme, dámy.“

Vyměnila jsem si se strážcem zoufalý pohled a naše cesty se rozdělily.

Když pro nás o dvacet minut později přišel jiný strážce a sdělil

nám, že se můžeme vrátit nahoru, Silvia neprojevila ani trochu lítosti.

Zato mě celé to zbytečné zdržení pěkně štvalo. Nepočkala jsem na Silvii ani na ostatní dívky a vystoupala schody kamsi do přízemí, odkud jsem pokračovala stále zutá a s botami zavěšenými na prstech do své komnaty. Komorné jsem v ní nenašla, ale na posteli na mě čekal stříbrný tácek a na něm obálka.

Okamžitě jsem poznala Mayin rukopis. Obálku jsem roztrhla a dopis v ní doslova zhltdala.

Ames,

jsou z nás tety! Astra je dokonalá. Pála bych si, abys ji viděla na vlastní oči, ale všichni chápeme, že teď musíš zůstat v paláci. Myslíš, že se uvidíme na Vánoce? Ty už klepou na dveře! Musím jít zase pomoci Kenně a Jamesovi. Nemůžu uvěřit, jak je jejich dcera rozkošná! Připojuju fotku. Máme tě moc rádi!

May

Zpod dopisu jsem vytáhla lesklou fotografii. Byli na ní všichni, až na mě a Kotu. James, Kennin manžel, celý zářil. Skláněl se nad svou ženou a nad jejich dcerkou s opuchlými očkami. Kenna seděla na posteli, držela ten růžový uzlíček v náruči a tvářila se jak spokojeně, tak i vyčerpaně. Máma s tátou se dmuli pýchou a nadšení May a Gerada z obrázku úplně čiselo. Jistě že Kota nepřišel – z takové příležitosti neměl co vytěžit. Já jsem tam ale být měla.

A nebyla.

Byla jsem v paláci a někdy jsem vážně nechápala, proč tu vlastně jsem. I po tom všem, co Maxon udělal, aby mě v soutěži udržel, dál trávil čas s Kriss. Zvenku na palác vytrvale útočili rebelové,

kdežto uvnitř moje jistoty drtil král a jeho ledová slova. Mezitím se kolem mě motal Aspen, kterého jsem musela držet v tajnosti. Zároveň tu byly všudypřítomné kamery, které kradly kousky z našich životů, aby jimi mohly bavit diváky. Ze všech stran jsem byla tlačena do rohu a přitom jsem přicházela o věci, na kterých mi vždycky tolik záleželo.

Potlačila jsem slzy vzteku. Na pláč jsem byla příliš unavená.

Místo toho jsem se soustředila na plánování. Jediným způsobem, jak dát všechno do pořádku, bylo ukončit Selekcí.

Přestože jsem občas stále pochybovala o své touze stát se princeznou, byla jsem rozhodnutá, že chci patřit Maxonovi. Pokud k tomu mělo dojít, nesměla jsem jen nečinně sedět a čekat. Vzpomněla jsem si na svůj poslední rozhovor s králem, a zatímco jsem čekala na komorné, nervózně jsem přecházela po komnatě sem a tam.

Rozrušením jsem sotva dýchala, natož abych měla pomyslení na jídlo. Musela jsem se ovšem přemoci. Potřebovala jsem s Maxonem nějak pokročit, a to rychle. Podle toho, co mi řekl král, jiné dívky princezi bez obalu nadbíhaly a nebály se využít i svých fyzických půvabů. Kromě toho mě také označil za příliš obyčejnou na to, abych se jim v téhle oblasti mohla vůbec rovnat.

A jako by můj vztah s Maxonem nebyl už tak dost komplikovaný, musela jsem si znovu zasloužit jeho důvěru. Netušila jsem, jestli se ho vůbec můžu ještě na něco ptát. Ačkoli jsem měla dojem, že s ostatními dívkami nijak daleko nezašel, nemohla jsem si být úplně jistá. Nikdy předtím jsem se ho nesnažila vyloženě svést – k většině intimních chvil, které jsme spolu prožili, došlo prakticky nezáměrně – jenže jsem nemohla doufat, že když se budu dál chovat jako doposud, bude mu jasné, že o něj mám stejný zájem jako ostatní.

Zhluboka jsem se nadechla, zvedla vysoko bradu a vkročila do Hodovní síně. Přišla jsem schválně o minutu či dvě později, aby už všichni byli usazení kolem stolu. To mi také vyšlo, nicméně reakce byly mnohem lepší, než jsem čekala.

V úkloně jsem nechala vyklouznout jednu nohu z dlouhého rozparku, který ji odhalil až po stehno. Moje šaty měly tmavě rudou barvu, byly bez ramínek a s hlubokým výstřihem na zádech. Připadalo mi, že komorné musely použít nějaké čáry máry, aby ze mě šaty nesklouzly. Když jsem se narovнала, upřela jsem pohled na Maxona, který přestal žvýkat. Kdosi z přítomných upustil vidličku.

Se sklopenýma očima jsem došla na své místo a posadila se vedle Kriss.

„To jako vážně, Americo?“ zašeptala.

Otočila jsem k ní hlavu. „Co prosím?“ Předstírala jsem, že nechápu.

Odložila stříbrný příbor a chvíli jsme na sebe zůstaly hledět. „Vypadáš jako laciná holka.“

„A ty zase jako žárlivá holka.“

Očividně jsem se trefila, protože Kriss zčervenala. Pak se vrátila k jídlu a já jsem se pokusila uždibnout něco ze svého talíře. Měla jsem příšerně stažený žaludek. Když přede mnou přistál zákusek, rozhodla jsem se, že Maxona přestanu ignorovat. Jak jsem doufala, měl oči jen pro mě. Okamžitě si sáhl na ucho a zatahal si za něj. Nesměle jsem ho napodobila. Pak jsem přeskočila pohledem na krále Clarksona a musela jsem potlačit úsměv. Byl rudý vzteky. Tak tenhle trik jsem zvládla na jedničku.

Omluvila jsem se jako první, abych dala Maxonovi příležitost obdivovat moje šaty i zezadu, a pospíšila jsem si do komnaty. Zavřela jsem za sebou dveře a honem si na róbě rozepnula zip, abych se mohla pořádně nadechnout.

„Jak to šlo?“ vyzvídala Mary, sotva ke mně přiběhla.

„Vypadal celý omráčený. I všichni ostatní.“

Lucy potěšeně vypískla a Anne přišla na pomoc Mary. „My je budeme držet, vy se procházejte,“ nařídila mi a já jsem ji poslechlala. „Přijde dnes večer?“

„Ano. Nevím sice kdy, ale určitě se tu ukáže.“ Posadila jsem se na kraj postele, přičemž jsem si rukama musela šaty přidržovat na břiše, aby ze mě nespadly.

Anne se na mě smutně podívala. „Mrzí mě, že to musíte ještě pár hodin vydržet, ale jsem si jistá, že se to vyplatí.“

Usmála jsem se a snažila se tvářit, jako že mi bolest vůbec nevadí. Komorným jsem řekla, že chci získat Maxonovu pozornost. To, že doufám, že tyhle šaty budou brzy na podlaze, jsem vynechala.

„Máme tu s vámi zůstat, dokud nepřijde?“ zeptala se Lucy, která doslova bublala nadšením.

„Ne, jen mi to pomozte zase zapnout. Chci si ještě něco promyslet,“ odvětila jsem a vstala, aby mi mohly pomoci.

Mary chytila zip mezi prsty. „Stáhněte co nejvíc břicho, slečno.“ Udělala jsem, co mi řekla, a šaty se zapnuly jako nic. Myslela jsem přitom na vojáky, kteří jdou do války. Jiná zbroj, ale úkol stejný.

Dnes večer dobudu muže.

KAPITOLA 2

Otevřela jsem dveře na balkon a vpustila do komnaty svěží vzduch. Dokonce i v prosinci vál pouze jemný vánek, který mě teď šimral na kůži. Do zahrad už nikdo chodit nesměl, ne bez doprovodu stráží, takže tohle bylo jediné, co mi zbývalo.

Ve spěchu jsem v místnosti zapálila svíčky, abych navodila příjemnou atmosféru. Jakmile se ozvalo zaklepání na dveře, sfoukla jsem zápalku, vyskočila na postel, popadla knihu a rozložila kolem sebe šaty. *Ale jistě, Maxone, takhle vypadám vždycky, když čtu.*

„Dále,“ pronesla jsem téměř neslyšně.

Maxon vstoupil a já jsem k němu pomalu zvedla hlavu. V jeho očích, které putovaly po mé setmělé komnatě, jsem zachytila úžas. Pak konečně zaostřil na mě a pohledem sjel po mé vystavené noze.

„Tak tady jsi,“ řekla jsem, zavřela knihu a vstala, abych se s ním přivítala.

Princ za sebou zavřel dveře, a jak se ke mně blížil, nespouštěl oči z mých křivek. „Chtěl jsem ti říct, že dnes večer vypadáš fantasticky.“

Rozhodila jsem si vlasy přes ramena. „Co, v tomhle? To jsem jen vyhrabala ze dna skříně.“

„To jsem rád, že jsi je vytáhla.“

Propletla jsem s ním prsty. „Pojď si se mnou sednout. Poslední dobou tě moc nevidám.“

S povzdychnutím šel se mnou. „Je mi to líto. Od toho útoku, při kterém jsme přišli o spoustu lidí, je situace v paláci dost napjatá. A znáš mého otce. Vyslali jsme strážce i k vašim rodinám, takže máme velmi oslabenou obranu, a s otcem je to horší než obvykle. Nutí mě, abych Selekcii co nejdřív ukončil, ale v tomhle mu neustoupím. Chci si vzít čas na rozmyšlenou.“

Posadili jsme se na kraj postele a já se k němu co nejvíc přiblížila. „Samozřejmě. Tohle by mělo být tvoje rozhodnutí.“

Přikývl. „Přesně tak. Vím, že jsem ti to řekl už nejméně stokrát, ale nesnáším, když na mě někdo tlačí. Dovádí mě to k šílenství.“

Malinko jsem našpulila rty. „Já vím.“

Maxon se odmlčel a nasadil nečitelný výraz. Horko těžko jsem vymýšlela, jak se posunout dál, aniž bych byla příliš vlezlá. Netušila jsem, jak mám volně přejít k romantice.

„Nesměj se mi, ale mám jeden hloupý dotaz. Komorné mě navoněly tímhle novým parfémem. Nezdá se ti moc silný?“ nadhodila jsem a nastavila krk tak, aby si k němu mohl přičichnout.

Jak se ke mně sklonil, nosem mi zavadil o kůži. „Ne, drahá, je moc příjemný,“ řekl mi do křivky svažující se k rameni. Pak mě na ni políbil. Polkla jsem a snažila se zůstat soustředěná. Potřebovala jsem si zachovat určitou kontrolu.

„Jsem ráda, že se ti líbí. Chyběl jsi mi.“

Vtom jsem ucítila, jak mi rukou zajíždí na záda, a otočila jsem k němu hlavu. Díval se mi přímo do očí a naše rty od sebe dělilo jen několik milimetrů.

„Jak moc jsem ti chyběl?“ vydechl.

Jeho pohled spojený s jeho hlubokým hlasem prováděl s mým srdcem hotové divy. „Hrozně moc,“ zašeptala jsem. „Hrozně, hrozně moc.“

Zatoužila jsem, aby mě políbil. Maxon si mě jednou rukou přitáhl blíž a druhou se mi zabořil do vlasů. Nejradši bych rovnou přitiskla rty na jeho, ale šaty mi to nedovolily. A navíc jsem si vzpomněla na svůj plán a opět jsem znervózňela.

Přejela jsem mu po paži až k prstům a dovedla jsem je k zipu na svých šatech. Doufala jsem, že to postačí.

Jeho prsty na okamžik zaváhaly a já jsem se ho užuž chystala vyzvát, aby mi šaty rozepnul, když vyprskl smíchy.

Rázem jsem vystřízlivěla.

„Čemu se směješ?“ zeptala jsem se, celá zhrozená, přičemž jsem se snažila přijít na to, jak nenápadně zklidnit svůj dech.

„Všemu, co děláš. Tohle bylo zatím nejvtipnější!“ Maxon se smíchy zlomil v pase a plácl se do kolen.

„No dovol!“

Potom mi vlepil pusu na čelo. „Vždycky mě zajímalo, jaké by to bylo, kdybys to na mě zkusila.“ Znovu se rozesmál. „Nezlob se, ale musím už jít.“ Dokonce i na způsobu, jakým vstal, bylo znát jeho pobavení. „Uvidíme se ráno.“

A nato odešel. Prostě odešel!

Zůstala jsem sedět jako opařená. Jak mě taková hloupost mohla vůbec napadnout? Maxon o mně možná nevěděl všechno, ale přinejmenším znal velmi dobře mou povahu. A tohle? Tohle jsem nebyla já.

Podívala jsem se na své směšné šaty. Byly příliš vyzývavé. Ani Celesta by nezašla tak daleko. Můj účes byl až moc dokonalý a moje líčení až moc těžké. Maxon pochopil, o co mi jde, už v okamžiku,

kdy vkročil do dveří. S povzdechem jsem obešla komnatu, abych sfoukla všechny svíčky, a přitom jsem myslela jen na to, jak se mu budu moct druhý den podívat do očí.

KAPITOLA 3

Uvažovala jsem o tom, že se vymluvím na střevní chřipku. Nebo na příliš silnou bolest hlavy. Záchvat úzkosti. Prostě cokoli, jen abych nemusela na snídani.

Pak jsem si vzpomněla, jak jsme s Maxonem několikrát mluvili o tom, že musíme být za každou cenu odvážní. To mi zrovna moc nešlo, ale napadlo mě, že když se na snídani přece jen ukážu, možná si u prince trochu napravím reputaci.

V naději, že se mi povede smazat, co jsem předchozí večer provedla, poprosila jsem komorné o nejčudnější šaty, které jsem měla. Jen z toho požadavku pochopily, že se mě nemají na nic vyptávat. Našly mi jedny s límečkem, který byl na teplé podnebí v Angeles nezvykle vysoký, a s rukávy dlouhými až nad lokty. Jejich květinnový motiv byl veselý a naprosto odlišný od včerejší róby.

Při vstupu do jídelny jsem se na Maxona neodvážila ani pohlédnout, nicméně jsem kráčela s hlavou vztyčenou.

Když jsem se na něj konečně nenápadně podívala, zjistila jsem, že se na mě zubí. Při žvýkání na mě mrkl. Honem jsem zase sklo-

pila hlavu a předstírala, že jsem velmi zabraná do svého slaného koláče.

„Ráda vidím, že sis oblékla skutečné šaty,“ neodpustila si Kriss.

„Ráda vidím, že máš dobrou náladu.“

„Co to s tebou probůh je?“ zašeptala.

Celá sklíčená jsem ji odbyla: „Dneska se mnou nic nebude, Kriss. Nech mě na pokoji.“

Na okamžik se zdálo, že mi na to nějak peprně odpoví, ale nakonec jsem jí za to asi nestála. Trochu víc se napřímila a pokračovala v jídle. Kdybych měla předchozí večer u Maxona úspěch, měly by moje odvážné šaty nějaký smysl. Jenže to se nestalo a já jsem nedokázala ani předstírat, že jsem na sebe pyšná.

Odvážila jsem se znovu pohlédnout na prince, a přestože se na mě nedíval, stále se nad jídlem pobaveně ušklíbal. To mi stačilo. Takový příšerný den jsem nehodlala protahovat. Už jsem se chystala omdlít nebo si sevřít břicho nebo udělat cokoli, abych se dostala z místnosti pryč, když vstoupil komorník. Na stříbrném tácu přinášel obálku, kterou v úkloně položil před krále Clarksona.

Král ji otevřel a dopis rychle přelétl očima. „Zatracení Francouzi,“ zamumlal. „Odpusť, Amberly, ale vypadá to, že do hodiny musím odletět.“

„Další problém s obchodní smlouvou?“ zeptala se tiše královna.

„Ano. Měl jsem za to, že jsme se dohodli už před měsíci. V tomhle nesmíme polevit.“ Vstal, odhodil ubrousek na talíř a zamířil ke dveřím.

„Otče!“ zvolal Maxon, který vyskočil na nohy. „Přeješ si, abych letěl s tebou?“

Překvapilo mě, že král na svého syna nevyštěkl nějaký příkaz, což v takových případech obvykle dělal. Místo toho se na Maxona

otočil, střelil po něm ledovýma očima a ostrým hlasem pronesl: „Až se budeš chovat způsobem, jakým se chová král, budeš si moci zkusit, jaké to je, panovat.“ Aniž by dodal cokoli dalšího, odešel.

Maxon zůstal chvíli jako přibitý, v šoku a veřejně ponížený vlastním otcem. Pak se posadil a své matce řekl: „Abych byl upřímný, moc se mi na tu cestu nechtělo.“ Pokusil se tak vtípem uvolnit napětí. Královna se usmála, což samozřejmě musela, a my ostatní jsme dělaly jakoby nic.

Dívky postupně dosnídaly a s dovolením odešly do Dámského salónu. Jakmile jsme v jídelně zůstali jen Maxon, Elise a já, vzhledla jsem k princi a oba zároveň jsme se zatahali za ucho. Nakonec odešla i Elise a princ a já jsme se setkali uprostřed místnosti. Služebnictvo, které kolem sklízelo ze stolu, nám nijak nevadilo.

„To kvůli mně tě s sebou nevzal,“ poznamenala jsem.

„Možná,“ popíchl mě. „Věř mi, tohle nebylo poprvé, co se mě pokusil shodit, a ve své hlavě má milion důvodů, proč si myslí, že je to tak správné. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby mi to tentokrát udělal jen na truc. Nechce přijít o svou moc, jenže tu bude muset omezit, až se ožením. Ačkoli oba víme, že se trůnu nikdy úplně nevzdá.“

„Mohl bys mě rovnou poslat domů. Nikdy ti nedovolí, aby sis vybral mě.“ A to jsem mu ani nepověděla, jak mě jeho otec po tom, co ho Maxon přemluvil, abych v paláci zůstala, zatlačil do kouta a vyhrožoval mi. Král Clarkson jasně řekl, že mám o našem rozhovoru pomlčet, a já jsem mu nemínila odporovat. Zároveň mě ovšem štválo, že to musím před Maxonem tajit.

„Kromě toho,“ doplnila jsem s rukama založenýma na hrudi, „nevěřím, že si mě tady po tom včerejšku chceš ještě vůbec nechat.“

Princ se kousl do rtu. „Mrzí mě, že jsem se ti smál, ale co jiného jsem mohl dělat?“

„Mě toho napadá spoustu,“ zamumlala jsem, stále v rozpacích nad svým pokusem svést ho. „Připadám si tak hloupá.“ Zakryla jsem si obličej dlaněmi.

„Přestaň,“ pronesl něžně a přitáhl si mě do náruče. „Přisahám ti, že mě to vážně lákalo. Jenže ty nejsi taková.“

„A nebylo by lepší, kdybych taková byla? Nemáme se chovat právě takhle?“ kňourala jsem mu do hrudníku.

„Vzpomínáš na tu noc v úkrytu?“ nadhodil šeptem.

„Ano, ale tam jsme se prakticky loučili.“

„Kdybys z paláce vážně odešla, bylo by to nádherné rozloučení.“

Odtáhla jsem se a plácla ho. Princ se rozesmál, potěšený, že tím rozpaky mezi námi zrušil.

„Zapomeneme na to, dobře?“ navrhla jsem.

„Dobře,“ souhlasil. „Navíc máme nějakou práci, ty a já.“

„Opravdu?“

„Ano. A jelikož je můj otec pryč, tohle bude vhodná doba na to, abychom začali.“

„Tak fajn,“ řekla jsem, nadšená, že budeme mít něco svého, jen my dva.

Maxon si povzdychl, čímž mě trochu znervózněl. Co má asi za lubem? „Máš pravdu, Americo. Otcí se nelíbíš. Jestli se nám to ale povede, nezbude mu než se s tebou smířit.“

„A co se nám má povést?“

„Musíme zařídit, aby ses stala oblíbenkyní lidu.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Na *tomb*le chceš pracovat? Maxone, to se nikdy nestane. V jednom z Celestiných časopisů jsem viděla žebříček oblíbenosti. Od té chvíle, co jsem se pokusila zachránit Marlee, mi lidi nemůžou přijít na jméno.“

„Názory se mění. Přece se nenecháš odradit jedním článkem?“

Nevěřila jsem, že se nám něco takového podaří, ale co jsem mu

na to mohla říct? Neměla jsem na výběr, takže jsem to musela alespoň zkusit.

„Dobře,“ souhlasila jsem. „Ale upozorňuju tě, že to nevyjde.“

S šibalským úsměvem na tváři se ke mně přitiskl a pomalu a dlouze mě políbil. „A já tě upozorňuju, že to vyjde.“

KAPITOLA 4

Do Dámského salónu jsem vešla s hlavou plnou Maxonova nového plánu. Královna se zatím neukázala a dívky se mačkaly u oken a něčemu se smály.

„Americo, pojď sem honem!“ pobídla mě Kriss. Dokonce i Celesta se otočila a se smíchem na mě mávla.

Netušila jsem, co mě čeká, ale přidala jsem se k jejich hloučku.

„Ó panebože!“ vykřikla jsem.

„To je, co?“ libovala si Celesta.

V zahradě za okny běhala kolečka asi polovina strážců z paláce a všichni byli do půl těla nazí. Aspen se zmínil o jakýchsi posilujících injekcích, ale muži očividně také hodně trénovali, aby se udrželi ve špičkové kondici. Přestože jsme byly všechny oddané Maxonovi, pohledu na hezké kluky jsme se neubránily.

„Ten blondák tamhle,“ nadhodila Kriss. „Aspoň myslím, že je blondák. Všichni mají tak krátké vlasy!“

„Mně se líbí tenhle,“ svěřila se tiše Elise, když kolem okna probíhal další strážce.

Kriss se zahihňala. „To je neskutečné, co tady provádíme!“
„Jé, podívejte! Ten s těma zelenýma očima,“ zvolala Celesta, přičemž ukázala na Aspena.

Kriss jako by se zasnila. „S ním jsem tančila o Halloweenu. Je nejen pohledný, ale i vtipný.“

„Já jsem s ním taky tančila,“ pochlubila se Celesta. „Jednoznačně nejhezčí strážce v paláci.“

V duchu jsem se musela smát. Co by o něm asi říkala, kdyby věděla, že býval Šestým?

Sledovala jsem ho při běhu a vzpomínala na to, kolikrát mě jeho silné paže objímaly. Nebylo pochyb o tom, že jsme se od sebe s Aspenem vzdalovali. Existuje způsob, jak zachovat něco z toho, co mezi námi bylo? Co když ho budu jednou potřebovat?

„A který se líbí tobě, Americo?“ vyzvídala Kriss.

Jediný, kdo mi padl do oka, byl Aspen, jenže to mi přišlo hloupé přiznat i jen sama sobě. Radši jsem se z otázky vykroutila.

„Já nevím. Všichni jsou celkem pěkní.“

„Celkem pěkní?“ zopakovala po mně Celesta. „To si snad děláš legraci! Tohle jsou ti největší fešáci, které jsem kdy viděla.“

„Je to jen tlupa polonahých chlapů,“ namítla jsem.

„Právě proto si je aspoň na minutku užij, protože jinak musíš koukat pořád jen na nás tři,“ pronesla pichlavě.

„Jak myslíš. Nicméně Maxon vypadá bez košile stejně dobře jako kdokoli z těchtole strážců.“

„Cože?“ vyjekla Kriss.

Teprve vteřinu po tom, co mi ta slova vyklouzla z úst, jsem si uvědomila, co jsem právě řekla. Najednou se do mě zabodly tři páry očí.

„Kdy přesně jste spolu byli nazí?“ zeptala se Celesta.

„Já jsem nahá nebyla!“

„Ale on byl, ano?“ ujišťovala se Kriss. „To proto sis včera oblékla ty příšerné šaty?“

Celesta zalapala po dechu. „Ty couró!“

„Co prosím?“ ohradila jsem se.

„A co jiného čekáš?“ vyštěkla a založila si ruce na prsou. „Nebo nám řekni, co přesně se stalo a proč si o tobě nemáme myslet nic špatného.“

Jenže jak jsem jim to měla vysvětlit? Když jsem tehdy v úkrytu Maxona svlékala, nešlo o žádný romantický okamžik. Nemohla jsem jim prozradit, že měl záda pokrytá ranami po tom, co ho zbičoval vlastní otec. Maxon si tohle tajemství střežil celý život. Kdybych ho teď zradila, byl by mezi námi konec.

„Celesta se k němu tiskla polonahá v chodbě!“ obvinila jsem ji a ukázala na ni přitom prstem.

Poklesla jí čelist. „Jak o tom víš?“

„To jste s ním už všechny byly nahé?“ zděsila se Elise.

„My jsme nebyli nazí!“ vykřikla jsem.

„Dobře,“ pronesla Kriss a utišila nás. „Tohle si musíme vyjasnit. Co která z vás s Maxonem dělala?“

Na moment jsme všechny ztichly. Nikdo nechtěl začít.

„Já jsem se s ním líbala,“ ozvala se Elise. „Třikrát, ale to je celé.“

„Já jsem s ním nedělala ani to,“ přiznala Kriss. „Ovšem ze svého vlastního rozhodnutí. Chtěl, ale já jsem mu to nedovolila.“

„Vážně? Ani jednou?“ Celesta na ni šokovaně vytréštila oči.

„Ani jednou.“

„Tak to já jsem se s ním líbala už kolikrát.“ Modelka rozhodla vlasy, viditelně spíš hrdá než zahanbená. „Nejlepší to bylo jednou v noci na chodbě.“ Sjela si mě pohledem. „Šuškali jsme si, jak je to vzrušující, když hrozí, že nás někdo přistihne.“

Potom se všechny oči upřely na mě. Vzpomněla jsem si na krále,

který mi naznačil, že ostatní dívky jsou mnohem méně cudné, než si dokážu představit. Teď jsem ale věděla, že to byla jen jedna zbraň z jeho zbrojnice, jen způsob, jak mě ponížit. Tak jsem to vyklopila.

„Já jsem byla první, koho Maxon v životě políbil. Ne Olivia. Nechtěla jsem, abyste to věděly. A taky jsme spolu měli pár... intimnějších okamžiků a právě při jednom z nich Maxon přišel o košili.“

„Přišel o ni? To jako, že se mu sama nějakým kouzlem přetáhla přes hlavu?“ zatlačila na mě Celesta.

„Sundal si ji,“ připustila jsem.

S tím se Celesta ale nespokojila. „Sundal si ji on, nebo jsi mu ji sundala *ty*?“

„Asi oba.“

Po chvíli napětí promluvila Kriss. „Fajn, takže teď všechny víme, jak na tom jsme.“

„A jak na tom jsme?“ nechápala Elise.

Neodpověděly jsme jí.

„Chci jenom říct...“ začala jsem. „Všechny ty okamžiky pro mě byly vážně důležité a na Maxonovi mi opravdu záleží.“

„Chceš snad říct, že nám na něm nezáleží?“ vyštěkla Celesta.

„Tak zrovna u *tebe* jsem si tím jistá.“

„Jak se opovažuješ?“

„Celesto, není žádným tajemstvím, že ti jde hlavně o to, abys měla mocného manžela. Věřím ti, že máš Maxona ráda, ale nejsi do něj zamilovaná. Ty se snažíš získat korunu.“

Aniž by to popřela, obrátila se na Elise. „A co tahle? Ještě jsem od ní neviděla ani špetku citu!“

„Jsem jen zdrženlivá. To bys mohla taky někdy zkusit,“ bránila se honem Elise. Když se takhle najednou rozčílila, hned mi byla sympatičtější. „V naší rodině jsou všechny sňatky dohodnuté. Vě-

děla jsem, že se nevдам z lásky. Možná do Maxona nejsem blázen, ale vážím si ho. Láska může přijít později.“

Kriss soucitně poznamenala: „To zní trochu smutně, Elise.“

„Není to smutné. Na světě jsou důležitější věci než láska.“

Její slova zůstala viset ve vzduchu a my jsme na ni jen mlčky zíraly. To z lásky jsem bojovala za svou rodinu i za Aspena. A teď, přestože mě to děsilo, jsem si byla jistá, že veškeré moje jednání, které se týkalo Maxona (i když bylo jakkoli hloupé), řídil právě tenhle cit. Existuje snad něco důležitějšího?

„No, tak já to řeknu: Miluju ho,“ vybreptla Kriss. „Opravdu ho miluju a chci se stát jeho ženou.“

Tím jsme se vrátily do té příšerné diskuze a já bych se nejradši propadla do země. Co jsem to jen způsobila?

„Fajn. A ty, Americo?“ vyzvala mě Celesta.

Ztuhla jsem a zrychlil se mi dech. Chvilí jsem hledala správná slova.

„Maxon ví, co k němu cítím, a na ničem jiném nezáleží.“

Celesta nad mou odpovědí zakoulela očima, ale přestala na mě dotírat. Nejspíš se bála, že jí to oplatím, pokud mi nedá pokoj.

Všechny čtyři jsme na sebe chvilí jen beze slova hleděly. Selece trvala už několik měsíců a nyní jsme konečně poznaly, jak to v ní skutečně probíhá. Každá jsme nahlédla do vztahů, které měly s Maxonem konkurentky – tedy pokud jde o jistý aspekt těchto vztahů – a dál jsme vedle sebe musely hrát hru.

Vtom do místnosti vstoupila královna a popřála nám dobré ráno. Sotva jsme se jí všechny uklonily, rozešly jsme se do různých koutů salónu. Dřív nebo později k tomu nejspíš dojít muselo. Čtyři dívky a jeden princ. Tři z nás měly už brzy odejít, a to s více než zajímavou historkou o tom, jak jsme strávily podzim.